

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KOZLONYA.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, esütörtökön és szombaton.

Előzetési árak:

Helyben és postán kálde: Egy évre 10 frt — kr. 1/2 évre 2 frt 50 kr.

Előzetési pénz minden közlemény: Főpíacz, Vecsey-ház földszintjén a szerkesztőségbe bérmentéssel küldendők.

Előzetés helyben: Telegdi K. Lajos könyvkereskedésében a szerkesztőségnél. — Együtt a postahivatalok útján.

Hirdetési díj:

Ötábasos példányok 5 kr. Nagybbr terjedelmű, mint azintén több ízben hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért:

Bélyegdíj: minden bejtáért hálós 30 kr.

„Nyilt-tér”-en megjelölt közlemény öt-hasábas sorra 15 kr.

Név- vagy bérmentendőt behelyettesítéskor azintén nem véstnek tekintetbe. — Ugy azintén kéziratos sem adatsak vissza.

Érik a kovász!

Ha kátrövendők volnánk, gyönyörrel nézhetnők amaz irtoztató zárvart, melyben most Ghyczy Kálmán s általa az egész jobboldali kormány, sőt mondhatni, az egész jobboldali párt kinlódik, küzd, vergődik.

De fájdalom, kátrövendők — még ha ez erőre akarja is vergődni — el kell nyomnunk.

Mert örömrünk, mit politikai ellenségünk kinvergődése fölött érezünk, egyuttal a haza romlása feletti örvendés színét fogná viselni.

Nem azt értjük ez alatt, hogy a kormányt azonosítani lehetne a haza sorával; hanem azt, hogy a haza — a zárvárnak növelésével — még inkább romlásnak, bomlásnak indulhatna.

Igaz, hogy óhajtanunk kell mind a jelen, mind általában a közösigyes alapon álló kormányok bukását.

De, a jelen pillanatban még, — bármi legyen óhajtatunk, — valószínű, hogy beláthatatlan zárvarral bukkannatnánk, melyből annyival nehezebb lehetne a kimenekülés, mert tisztán baloldali kormányra ez uttál még nem lehet kilátásunk; a jobboldali kormányférfiaknak pedig egész sora csaknem minden szerepét lejátszotta.

Mi lehetne tehát az eredmény, ha a kormány épen most bukne meg? Vagy ismét jobboldaliak vennék át a kormányt; vagy a magoktat baloldaliaknak vállók a közösigyes alaphelyezkedve, állanának a kormány rúdjához.

S mindegyiknek indemnyit — felhatalmazást kellene adni, megszavazott költségvetés nélküli kormányzásra; a mellett, a dolgok új rendéhez képest az égető napikérdések megoldása, ki tudja, mennyi időre, újra elnapoltatnék.

Nagy nyereségre tehát egyik esetben sem igen lehetne kilátás.

De, nem tartunk is egészen együtt ama német bölcsessel, aki azt mondta, hogy minden úgy van jól, a mint van, mégis azt kell ezuttal hangsúlyoznunk, hogy a dolgok mostani menete — habár igen szomorú is — szükséges, hogy úgy legyen, a mint van.

Mert hiszen eddigelé a jobboldali párt azt hitte, hogy egyedül ő mentheti meg a hazát.

Azuttán pedig, midőn látta, hogy a dolog sehogy sem megy, azuttal hiedelmét vergődött erőre, hogy a baloldaltól — habár elvtagadás árán — felriszített jobboldali csoport csakugyan képes lesz a híres „mindent megnyertünk” féle jelentős igéknek életet adni a gyakorlati életben is.

S ime, mit látunk? Ghyczy Kálmán, a közösigyes alapon, minden értesítés mellett is bizonyította, hogy nincs emberi erő, mely a jelen rendszerrel boldoguljon, s a szenvedő haza seibeit begyógyíthassa.

Óriási küzdelmeket áll ki az adóügyi bizottságban.

A „DEBRECZEN” tárczája.

FŐVÁROSI LEVÉL.*)

(Nemzeti színház: opera, dráma, E. Kovács Gyula; Bográd Friderika; újdonságok.)

A tél beköszöntött, a csalogány melegebb hazát keres. Hauch Minnie kisasszony eltávozott; a Mignonok, Zerlinak, Angeliták színpadunkról egy időre eltűntek. Operánk igenis éri a vesztéséget, Benna és Balázsné asszonyoknál kívül nincs valódi operanékesnőnk, azaz bocánát, vannak ugyan még úgynevezett leendő „Kunströszén”, de én azt hiszem, hogy korára ezek valóban Kunströszék lesznek, akkor mi már szent Dávid hegedűjátékában, vagy az anyagok dalaiban fogunk a másvilágon gyönyörködni.

E hó 5-én adatott Bethoven remek dalműve, „Fidelio”, s itt volt leginkább az opera személyzetének gyengesége érezhető. Benna szókora, kinek vállain az este terhe nyugodott, sokáig ellenére gyengén énekel. Egy rész azt állítja, nem volt diszponálva, másik rész a rossz időjárás okozza; én is azt hiszem, hogy az idő romboló hatalma. Mindjárt az első felvonáson át küzdött hangja fátyolozottságával, mely csak a második felvonásban engedett, hol a börtönjelenet különösen sikerült neki. Megemléstére méltó gyönyörű drámai játéka, mely eltekintve gyengéit igyekezett ellensúlyozni, oly tehetség az, mely az operai énekesnőknél

S ott úgy a jobb, mint a baloldali, úgy a szélső jobb, mint a szélsőbaloldali vezérférfiak teljesen ellene nyilatkoznak, s ellene küzdenek.

Tehát a nyereség megvan e zárvárban, az tudniillik, hogy minden párt álltatta, mikép a mostani kormányrendszer mellett nem lehet réppartra vezérelni a szenvedő haza roncsolt hájóját.

Vagy megszavaztatnak a Ghyczy adójavaslati, vagy nem.

Mi az elsőt tartjuk valószínűnek.

S ha ez eset áll be: a közvélemény által teljesen elítélt amaz idétlen és zavaró adóerőszakoskodik felbresztik valahára, a szenvedés kínai közt a nemzetet, hogy az új képviselőválasztásnál buktassa meg e rendszert, a közösigyes alapot, mely az elviselhetlen terhek súlya alatt megbénította az önálló nemzeti életet.

Vagy, ha meg nem szavaztatnak, el kell jöni nem sokára azon időnek, midőn — a közvéleménynek folytonosan nyilatkozó roszalásai által táplált meggyőződés folytán, a király is kénytelen lesz átlatni, hogy oly férfiakat kell a kormányra állítani, — kik — az önállóság és függetlenség iránti biztosítékoknak előre kinyerése mellett — a nemzeti közvéleménytől támogatva, hivatva vannak meg menteni a hazát a végső tönkretűléstől.

Ez idő nem lehet már messze.

Érik a nagy események kovászja. Ghyczy egyik, aki érleli azt legjobban.

S minden párt segélylél járul ahoz, hogy e kovászból a hazai jólét Miner-vája kipattanjon!

— Beh szomorú ez az élet énnekem. Senki sem dalolhatja el keservesebben most e dalt, mint Ghyczy K. Adójavaslati ellen a fővárosban is megindult a mozgalom. Iparosok, ügyvédek, orvosok, négyelűs, a városi bizottság egyre ostromolják őt. Az adóügyi biz. működésének egyhamar nem lehet végét várni. Ghyczy előtt megjelözték egy képviselő, hogy érdekes volna, ha „ismeretlenül” bejárna a hazát, s meghallgatná a nézeteket; — mire Ghyczy szomorú mosollyal felelt: „Én már öreg ember vagyok. Erre is kellett valakinek vállalkozni”

— Postmegye közelebi gyűlésén Rakovszki indítványozni fogja, hogy a bukovinai magyarok hazánkban telepíttessenek le.

— A képviselőházi bizottságok folytatják működésüket. A pénzügyi biz. a törvényhatóságok közigazgatási költségeit az egész jövő évre felvette a költségvetésbe; így ha ez keresztülmegy, a „közigazgatási reform” ismét úres szó marad; az adónak a postahivatalnál fizethetése is elfogadtatik. — Az adóügyi biz. az adóbehajtásra az évről-évre beosztást fogadja el. A fizetésre a B. tabella kiállításáról 30 nap állapítatik meg; a késedelmi kamat havonként számítottik.

— A király Prágából eljöttek a következő szavakat: intézte a polgármesterhez: „Nagyon örülök, hogy ismét itt lehetek az én kedves Prágában, s csak azt sajnálom, hogy oly rövid ideig lehetek itt. De nem sokára ismét el fogok jönni, s akkor hosszabb ideig fogok itt mulatni.” — A királyné körülbelül ezeket mondta: „Császári férjem örömmel beszélt el, mily fényesen fogadtattok Prágában. Fogadjátok érte hálás köszönetemet. Paruditzban szintén fényesen fogadtattok. Csehország igen tetszik nekem, különösen Prága. Nem sokára el fogok önohöz jönni újból, s akkor hosszabb időre.”

— Payer Londonban az angol geográfiai társulat ülésén kitüntetéssel fogadtattott, mit a jelen volt Beust gr. is szívélyesen megköszönt. Rawlinsong a társulat élnoke elismerte, hogy a „Bécsfok” az északi sarkhoz legközelebb áll, s hogy az expedíció vívmánya kétségtelen. A jövő évben jól felszerelt angol expedíció induland az északi-sarkhoz.

— A nazarénusok Makón. Emleztünk mi is, hogy Makón egyszerre 80 prot. család lett — nazarénussá.

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— A régi jók egyikének, Pöltenberg Ernő magyar honvédtábornoknak özvegye, Rájatlan v. y. ok a jurnálistika titkaiban, s inuen van, hogy nem bírom magamnak megmagyarázni, miért ignorálta az összes fővárosi magyar sajtó e híres művésznőt. — Nézetem szerint a mai korban még a szavaltati művészet sincs helyhez, országhoz, sőt nyelvhez kötve, ennek legfőbb bizonyítékai „Ernesto Rossi”, ki Bécs, Budapest, Berlin, Pétervár s Párisban fényes diadalokat ünnepelt. Mar most kérdem, ha a lapok annakidején annyira foglalkoztak Rossival, miért ignorálta Bográd Friderikát? Az egyik világírhírű olasz művész, a másik világírhírű lett művésznő; ugyszólván akarata ellenére lett német színesnő, amennyiben egyik istenben boldogult inténdaturánk mellőzte, s csak így állott a német muza szolgálatába. Én két szerepben látom őt: — Sapho, Adrienne, Lecouvreur, — de oly tökéletes lélekénti egészet, a legkisebb részleteknek oly finom feltűntetését, oly gyönyörű szavaltatot, passzjái mozulatokat, fényes arczjátékot, hazai színpadunkon alig láthatni. — Kár, hogy — bár honleány, — nem magyar művésznő. —

— Az erdélyi adócenusz ügyében az, azon körülményről pedig, hogy 80 család tért volna át egyszerre, itt Makón sem hivatalos, sem magán tudomásunk nincs. A rendezett tanácsu városi hatóságánál, hol szülötteiket és halottaikat nyilvántartás végett bejelentik, nem jelentkezett egy sem, a nazarénus felekezeti főnökénél, kit díknaknak, senioraknak hívnak, jelentkezhetett, de azt is csak meghalottuk volna valakitől hamarabb s talán biztosabban, mint a politikai lap.

— Uj pártalakulási mozgalom indult meg uttál a királyhágón. A felhívást e tárgyban a szászrégeni értekezlet bocsátotta ki; felhívatik Erdély minden magyar hazafiájának lakosa egy, tisztán magyar nemzetiségű önévédelemre és specialiter az erdélyi részek érdekei oltalmára egyesült pártköz soraközásra. A felhívásban a kormány és a parlament gyámoltalansága, az e miatt előállott köznyomtól különösen hangsúlyoztatnak; egy-szersmind vonatkozásával van az a pártszínezet nélküli tömörülésre is. — E mozgalom a választási census történelmén alapszik. A „Pesti N.” megjegyzi rá, hogy most uj pártalakulásoknak sem helye, sem ideje! Hát mikor lehet a „P. N.” engedelmevel uj pártalakulás? Mi ugyan az ország egy részének érdekében kelt mozgalomokat pártalakulásra alkalmosoknak nem tarthatjuk; de elvileg nem oszthatjuk a „P. N.” véleményét sem.

— András Gy. gróf külügyminiszter — írja a „Népszó” — összetűzött Bartal kereskedelmi miniszterrel a gabonásvámi miatt. Amaz most a szabad kereskedelem védője, holott magyar miniszter korábban jónak látta a védőmát pártolni. Bartal ellenköz nézetben van.

— A magyar határra vezető román vaspálya munkálatai annyira előhaladtak, hogy a pálya még ez évben megnyitattik.

— A királyné e hó 13-án este Gödöllőre érkezett.

— A király Prágából eljöttek a következő szavakat: intézte a polgármesterhez: „Nagyon örülök, hogy ismét itt lehetek az én kedves Prágában, s csak azt sajnálom, hogy oly rövid ideig lehetek itt

